

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **R. N.**

skazanego z art. 278 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 listopada 2015 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 7 marca 2007 r., sygn. akt II AKa 45/07,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 9 października 2006 r., sygn. akt IV K 43/06,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;

**2. zwolnić skazanego R.N. od obowiązku ponoszenia
wydatków postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

R. N. został oskarżony o czyny z:

I. art. 278 § 1 i 5 k.k. popełniony w kwietniu 2005 r. w K. gm. P.;

II. art. 310 § 1 k.k. popełniony w kwietniu 2005 r. w nieustalonym miejscu;

III. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 7 kwietnia 2005 r. do dnia 8 maja 2005 r. w Ż., G. i G1.;

IV. art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od kwietnia 2005 r. do maja 2005 r. w G., N. i C.;

V. art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (dalej: Prawo budowlane) popełniony w 2001 r. w P.;

VI. art. 90 Prawa budowlanego popełniony w 2003 r. w P..

Wyrokiem z dnia 9 października 2006 r., sygn. akt IV K 43/06, Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżonego R. N. za winnego popełnienia przestępstw:

I. opisanego w pkt. I aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że zarzucanego czynu dopuścił się on w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 2 lipca 2000 r. do 2 lipca 2002 r. kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 listopada 2000 r., w sprawie II K 501/00, za czyn z at. 279 § 1 k.k. w zw. z at. 64 § 1 k.k., tj. czynu z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. opisanego w pkt. II aktu oskarżenia i za to skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

III. opisanego w pkt. III i IV aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że stanowią one jeden czyn ciągły, który wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

IV. opisanego w pkt. V aktu oskarżenia i za to skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

V. opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia i za to skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Na podstawie art. 85 i 86 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Na mocy art. 415 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz P. S. kwotę 14330,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2005 r. do dnia zrealizowania roszczenia.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 7 marca 2007 r., sygn. akt II AKa 45/07, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Obecnie obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w zakresie jego pkt. IV i VI i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

W uzasadnieniu wniosku podał, że w okresie od 2 lipca 2000 r. do 8 grudnia 2000 r. skazany R. N. przebywał w Areszcie Śledczym w S., zaś w okresie od 8 grudnia 2000 r. do 2 lipca 2002 r. w Zakładzie Karnym w S. i w tym czasie nie otrzymywał żadnych przepustek ani nie korzystał z przerw w odbyciu kary. Zdaniem obrońcy skazanego powyższa okoliczność wskazuje na brak winy R. N. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. IV wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku. Obrońca sformułował jednocześnie wniosek o zwrócenie się do Dyrektora Aresztu Śledczego w S. oraz Dyrektora Zakładu Karnego w S. o nadesłanie zaświadczeń dotyczących przebiegu odbywania przez skazanego R. N. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach, sygn. akt II K 501/00, które to zaświadczenia, w sytuacji poświadczenia w nich faktu nieopuszczania przez R. N. zakładu karnego przez cały okres odbywania kary pozbawienia wolności, mogłyby – zdaniem obrońcy - stanowić nowy dowód, nieznany przedtem sądowi pierwszej i drugiej instancji, w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnym stanowisku z dnia 28 września 2015 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienia przedmiotowego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie jest zasadny.

Podstawa wznowienia postępowania *propter nova*, określona w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. (mająca zastosowanie w brzmieniu sprzed noweli z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) – z uwagi na wszczęcie postępowania w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania na podstawie

wniosku skazanego R. N. z dnia 10 kwietnia 2015 r.), opierać się może tylko na takich faktach lub dowodach, z którymi sąd nie zapoznał się w toku prawomocnie zakończonego postępowania, a które wskazują, że prawomocne orzeczenie jest niesłuszne. Nowe fakty, czy dowody winny niezbiecie, w sposób wiarygodny podważać prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, co do istoty sprawy, czyli muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano.

Odnosząc powyższe uwagi natury ogólnej do realiów rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że ocena wskazanych przez wnioskodawcę okoliczności nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie spełniają one wymogu "nowego faktu lub dowodu" w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Bezsprzecznie bowiem fakt przebywania R. N. w okresie objętym zarzutem z pkt. V aktu oskarżenia, tj. w 2001 r., w warunkach izolacji był znany orzekającym w sprawie Sądom, o czym świadczy zarówno treść aktu oskarżenia, jak i uzasadnienia Sądu I instancji (k. 470, 796, 876). W aktach sprawy znajduje się również odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 24 listopada 2000 r., sygn. akt II K 501/00, z którego jednoznacznie wynika, że orzeczona nim kara 2 lat pozbawienia wolności była wykonywana w stosunku do R.N. w okresie od dnia 2 lipca 2000 r. do dnia 2 lipca 2002 r. (k. 222-223).

Co istotne, także sam oskarżony, zarówno w toku postępowania pierwszo, jak i drugoinstancyjnego, nigdy nie kwestionował ustaleń w zakresie czasu popełnienia zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia przestępstwa z art. 90 Prawa budowlanego.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że nawet ewentualne potwierdzenie, zgodnie z zawartą we wniosku sugestią obrońcy, faktu nieprzerwanego wykonywania w stosunku do oskarżonego R. N. kary pozbawienia wolności w okresie od dnia 2 lipca 2000 r. do dnia 2 lipca 2002 r., nie dawałoby podstawy do wznowienia postępowania w rozpoznawanej sprawie. Nie każdy bowiem ujawniony nowy fakt lub dowód, nieznany przedtem sądowi, daje podstawę orzeczenia po myśli art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., lecz wyłącznie taki, który stanowi podstawę do graniczącego z pewnością wniosku o błędności skazania. Chodzi tu zatem o podważenie

prawidłowości dokonanych w wyroku ustaleń faktycznych o zasadniczym charakterze, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o winie, podległości sprawcy karze, surowszej kwalifikacji prawnej jego czynu. W sprawie o wznowienie postępowania nie ocenia się bowiem ponownie zasadności skazania z uwzględnieniem nowych faktów czy dowodów, a jedynie bada, czy te nowości uzasadniają przypuszczenie, że skazanie jest niesłuszne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1973 r., I KZ 24/73, OSNPG 1973, nr 6, poz. 85; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2000 r., II AKo 27/00, KZS 2000, z. 6, poz. 23). Okoliczności dotyczące pobytu skazanego w zakładzie karnym, choć istotne w kwestii ustalenia czasu popełnienia przypisanego mu czynu, takiego zasadniczego charakteru nie mają, co przesądza, że nie mogą zostać uznane za podstawę wznowienia postępowania. Można przyjąć, że okres w którym R. N. wzniosł bez zezwolenia parterowy domek nie został precyzyjnie ustalony przez orzekające w sprawie Sądy. Przypisany w pkt. IV wyroku czyn dotyczący popełnienia w roku 2001 przez R. N. występku z art. 90 Prawa budowlanego oparty został przede wszystkim na zeznaniach I. J., która przesłuchana została na te okoliczności w dniu 21 października 2005 r. (k. 343-344). Pozostali świadkowie potwierdzający fakt popełnienia przez R. N. przestępstw budowlanych, a więc H. P., M. M. i G. Z., przesłuchani na powyższe okoliczności także w roku 2005, nie operowali ścisłymi datami, w których dopuścił się on występku z art. 90 Prawa budowlanego, zaś z ich zeznań wynika, że dopuścił się on samowoli budowlanej w postaci wzniesienia parterowego domku najprawdopodobniej około dwóch lat przed ich przesłuchaniem (k. 350, k. 352, k. 354). Jedynie świadek Z. S., pracownik nadzoru budowlanego, przesłuchany także w roku 2005, potwierdził fakt wzniesienia parterowego domku w 2001 r., ale stało się to po okazaniu mu akt sprawy, które zawierały w tym zakresie jedynie zeznania świadka I.J. (k. 346).

Należy zauważyć, że na rozprawie głównej w dniu 9 maja 2006 r. (k. 601-612) R. N. przyznał się do popełnienia czynów z art. 90 Prawa budowlanego, w tym do wzniesienia w 2001 r., bez wymaganego pozwolenia domku parterowego.

W konsekwencji Sąd I instancji, opierając się na wyjaśnieniach R. N., znajdujących potwierdzenie w zeznaniach świadków Z. S., G. Z., H. P., I. J. oraz

nieosobowych źródłach dowodowych, uznał go m.in. winnym popełnienia w 2001 r. występku stypizowanego w art. 90 Prawa budowlanego.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją wniesioną przez obrońcę R. N., jednakże oparta on została jedynie na zarzucie rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary (k. 850-852). Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku apelacja ta została uznana za oczywiście bezzasadną (k. 876).

Zatem z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w tym z wyjaśnień R.N., jednoznacznie wynika, że dopuścił się on czynu polegającego na wzniesieniu obiektu budowlanego w postaci parterowego domku, bez wymaganego pozwolenia.

Na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k. Sąd Najwyższy zwolnił skazanego z obowiązku ponoszenia wydatków postępowania wznowieniowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.